

De la terra morta

Un relat de: [annabella pampallugues](#)

Va germinar la llavor de l'arbret
en una terra erma vestida de gris.
Va notar al nàixer l'absència de les mans
consoladores de l'aigua.

En la corfa de l'arbre es veia
la tristor d'estar creixent per acabar morint.
Els anys que passaven es dibuixaven
ferint-li amargants l'ànima.

Abandonat de la mà dels déus
va créixer enmig de colors de sang
i l'únic bagatge de la terra morta
que li oferia el paisatge.

Visqué sense l'abraçada etèria dels ocells
alimentant-se solament de tres gotes d'aigua
que la seua arrel, profunda per necessitat,
trobava sota la terra amagada.

I es veié així arrelat a una terra morta
i abans de morir feu una última alenada
i amb el poc d'esma que li quedava
va fer-ne una bresquilla.

Una maneta fosca com la nit
prené de puntelletes la bresquilla òrfena
i amb un mos, de dents blanques i pupil·les lluentes
se'n va salvar d'acabar mort de fam.

I així fou com, de la terra morta,
de l'arbre que vivint moria
i d'una bresquilla condemnada a morir
va nàixer de nou, la vida.

*Dedicat a Vero, que volia un poema, i ara ja en té un :)